

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Kopečkovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **R. P.**
bytem X
zastoupen JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. JMK 166037/2024, sp. zn. S-JMK 148394/2024/OD/Bo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 12. 2024, č. j. JMK 166037/2024, sp. zn. S-JMK 148394/2024/OD/Bo, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona

č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru dopravy (dále jen „*městský úřad*“), ze dne 12. 8. 2024, č. j. SLP-OD/64496-24/NEU, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že dne 4. 6. 2024 v 8.04 hod. řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda, RZ X, v obci Moravany na ulici Modřická u č. p. 20, kde je rychlost jízdy stanovena na 50 km/h, nedovolenou rychlostí, neboť mu byla hlídkou Policie ČR pomocí silničního rychloměru Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 67 km/h (s možnou odchylkou měřicího zařízení ve výši 3 km/h). Tímto jednáním žalobce porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), čímž se dopustil z nedbalosti přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

2. Městský úřad za uvedený přestupek žalobci uložil podle § 35 odst. 1 písm. b) a § 46 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „*přestupkový zákon*“), ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu pokutu ve výši 2 000 Kč, spolu s povinností uhradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 2 500 Kč podle § 95 odst. 1 přestupkového zákona a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení.

I. Shrnutí procesního postoje žalobce

3. Žalobce namítá, že nesouhlasí s tím, jakým způsobem se žalovaný ve svém rozhodnutí vypořádal s tím, že žalobce se nemohl dopustit protiprávního jednání, jež je mu kladeno za vinu, neboť vozidlo v okamžiku měření rychlosti neřídil, nýbrž se nacházel doma, v místě svého bydliště. Žalobce dále v odvolání poukazoval na to, že policejní vůz měl za čelním sklem videokameru, a proto navrhl, aby žalovaný provedl důkaz videozáznamem, který tato kamera zachytila, když jej policisté navštívili doma.
4. Žalobce s odkazem na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2022, č. j. 56 A 2/2022-31, namítá, že žalovaný při vypořádání uvedené odvolací námítky vyšel z toho, že skutkový stav byl dostatečně prokázán, přitom však vyšel pouze z obsahu policejního spisu, a pokud jde o konkrétního řidiče, pouze a výhradně z oznámení přestupku a úředního záznamu sepsaného hlídkou Policie ČR.
5. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem žalovaného, že popis událostí v odvolání se vyznačuje „*značnými trblinami*“. Pokud jde o to, že záznam na místě sepsala policistka, nikoli policista, to je žalobci známo, neboť byl u sepisu záznamu přítomen. Policejní hlídka sestávala z muže a ženy. Žalobce rovněž v průběhu přestupkového řízení nahlížel do správního spisu; není tudíž pravdivé tvrzení žalovaného, že kdyby se žalobce seznámil s obsahem spisu, tak by věděl, že záznam nepsal policista, nýbrž policistka.
6. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný se chybně „*podivuje*“ nad tím, proč žalobce, pokud byl doma v místě svého bydliště, předložil policistům požadované doklady. Žalobce totiž reagoval na výzvu policisty, které byl podle § 114 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „*zákon o Policii ČR*“), povinen vyhovět, což zmiňoval i v odvolání.
7. Pokud žalovaný zmiňuje neznámou (hypotetickou) osobu řidiče, tak žalobce totožnost řidiče zná, avšak jako provozovatel vozidla není povinen ji správním orgánům sdělit a prokazovat, že se nedopustil přestupku. Totožnost řidiče nemusí sdělovat ani z toho důvodu, že jde o blízkého příbuzného, kterého takto chrání před postihem za přestupek. Podle

žalobce si žalovaný „vyfabuloval“ průběh události, který následně rozporuje, ač žalobce v odvolání takto průběh skutkového děje nepopisoval. Řidič se s vozidlem nemusel otočit a projet okolo policejní hlídky, jak uvádí žalovaný, ale mohl pokračovat dál a k domu žalobce se vrátit některou z ulic, které vedou souběžně s ulicí Vídeňskou (Moravské lány, Novomoravanská). Policisté vozidlo nesledovali, nýbrž lustrací zjistili, že majitel vozidla bydlí jen cca jeden kilometr od místa měření rychlosti, a proto se jej vydali oslovit.

8. Žalobce namítá, že v záznamu o přestupku není nijak zachycena podoba řidiče, nýbrž pouze vozidlo vzdalující se od policistů. Závěr o osobě pachatele se tak opírá pouze o oznámení přestupku a úřední záznam, které však podle žalobce nejsou přípustnými podklady pro rozhodnutí o přestupku. Představují nejvýše podklady k předběžnému posouzení, zda a s kým správní orgán zahájí přestupkové řízení, jak plyne kupř. z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 3. 5. 2022, č. j. 50 A 22/2021-24. K tomu, že se přestupku dopustil právě žalobce, nebyl proveden žádný důkaz. Naopak důkaz opaku, který žalobce navrhoval (videozáznam ze služebního vozidla Policie ČR), správní orgány neprovedly a jeho neprovedení rozumně nezdůvodnily. Videozáznam by přitom doložil skutkovou verzi předestřenou žalobcem. Tímto postupem správní orgány založily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Podle žalobce není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, že takový videozáznam neexistuje. Ze správního spisu plyne, že do něj videozáznam pouze nebyl doložen. Je obecně známo, že policisté mají povinnost mít během služby zapnuté videokamery ve svých vozidlech (viz závazné pokyny policejního prezidenta) a nelze tudíž argumentovat tím, že videozáznam není součástí správního spisu. Žalobce přitom navrhoval, aby si žalovaný příslušný videozáznam od Policie ČR vyžádal.
9. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud zrušil jak rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí městského úřadu. Na svém procesním stanovisku žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního postoje žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, které reagují na podstatu námitek žalobce.
11. Žalovaný navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
13. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

14. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost o 10 km.h⁻¹ a více.*
15. V řízení o přestupku je třeba zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS). Namítá-li žalobce s odkazem na závěry rozsudků Krajského soudu v Praze ze dne 12. 9. 2022, č. j. 56 A 2/2022-31 (který se týkal situace, kdy řidič při silniční kontrole policistům nepředložil řidičský průkaz), a ze dne 3. 5. 2022, č. j. 50 A 22/2021-24 (kdy v tamní věci mezi skutkovými podklady chyběly fotografie z místa kontroly a záznam o pozitivním výsledku testu DrugWipe na opiáty a kokain), že skutkový stav se neopírá o řádné skutkové podklady, soud s ním nesouhlasí. Pro prokázání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti, jako k tomu došlo v posuzované věci, je naopak zpravidla dostatečným podkladem oznámení přestupku ve smyslu § 74 odst. 2 přestupkového zákona ve spojení se záznamem o přestupku obsahujícím fotografii měřeného vozidla s údaji o provedeném měření a ověřovacím listem silničního rychloměru, jak plyne z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, nebo ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23, bodů 20, 22 a 23. Uvedené podklady v zásadě poskytují dostatečné množství informací k tomu, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Listiny předložené Policií ČR tedy zpravidla postačují k postihu pachatele přestupku, pokud nejsou v řízení před správním orgánem důvodně zpochybněny (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, body 17 až 30). Rovněž Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14 (které se týkalo situace, v níž obviněný z přestupku zpochybnil správnost měřicího zařízení), zdůraznil, že „dokumenty obvykle obsažené v příslušném spisu (tj. oznámení o přestupku spolu s úředním záznamem o podezření z přestupku, záznam o přestupku, ověřovací list k radarovému zařízení, výpis z evidenční karty řidiče) zpravidla postačují k vydání rozhodnutí o spáchání či nespáchání přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší povolené rychlosti [...]. Další dokazování je pak potřeba provádět pouze v případech, kdy z účastníkem řízení uplatněných námitek vyplývají důvodné pochybnosti o správnosti výroku o vině či trestu.“
16. V posuzované věci je mezi účastníky řízení spor o to, zda procesní obrana žalobce uplatněná v doplnění odvolání mohla vyvolat *důvodné pochybnosti* o zjištěném skutkovém stavu, resp. o překročení nejvyšší povolené rychlosti právě žalobcem, coby řidičem vozidla. Žalobce je narozdíl od žalovaného toho názoru, že skutková verze, kterou přdestřel v odvolání, dostatečně a rozumně zpochybnila skutkové závěry správních orgánů. Soud však žalobci nemůže přisvědčit.
17. Z výše citované judikatury vyplývá, že nepostačí, pokud přestupce zpochybní skutečnosti plynoucí z listin shromážděných policií jakýmkoliv tvrzeními, nýbrž se musí jednat o myslitelnou verzi událostí, která vnese do zjištěného skutkového stavu důvodné pochybnosti o okolnostech spáchání přestupku. Soud má za to, že tvrzení žalobce nezaložila důvodnou pochybnost o tom, že přestupek spáchal coby řidič právě žalobce. V doplnění odvolání popsaná skutková verze totiž při porovnání s obsahem spisové dokumentace vyznívá natolik nepravděpodobně, že nemohla vyvolat dostatečné pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu.

18. V nyní posuzované věci správní orgány vycházely z oznámení přestupku sepsaného na místě policistkou pprap. J. dne 4. 6. 2024, které obsahuje poznámku, že řidič, který je v daném oznámení ztotožněn jako žalobce, jej odmítl podepsat. Přílohou oznámení jsou fotografie dokladů žalobce, včetně osvědčení o registraci vozidla, kdy i tyto fotografie představují podklady, z nichž správní orgány vycházely. Dále správní orgány vycházely ze záznamu o přestupku ze dne 5. 6. 2024, který obsahuje výstup z měřicího zařízení s fotografií vozidla v okamžiku měření, z ověřovacího listu k měřicímu zařízení a osvědčení způsobilosti obsluhy, dále z evidenční karty řidiče a úředního záznamu Policie ČR ze dne 4. 6. 2024 o podezření ze spáchání přestupku sepsaného policistkou pprap. J.
19. Z těchto podkladů plyne, že ke změření rychlosti vozidla došlo dne 4. 6. 2024 v 8.04 hod., což žalobce nezpochybňuje, stejně jako nezpochybňuje naměřenou rychlost. Z úředního záznamu Policie ČR o podezření ze spáchání přestupku pak vyplývá, že vozidlo bylo hlídce po celou dobu od měření až po místo zastavení na dohled. Řidič jel ve vozidle sám a na výzvu předložil občanský a technický průkaz. U řidiče byla rovněž provedena dechová zkouška přístrojem Dräger s negativním výsledkem. Řidič byl ztotožněn, hlídce sdělil, že s přestupkem nesouhlasí a přeje si být oznámen správnímu orgánu, oznámení o přestupku sepsané na místě odmítl podepsat. Na místě byla hlídkou Policie ČR pořízena fotodokumentace předložených dokladů.
20. Závěr správních orgánů, že se žalobce dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, se opírá o obsah výše shrnutých podkladů, které nevykazují žádné nedostatky, které by vyvolávaly pochybnosti o skutkovém stavu, který zachycují. Podle obsahu těchto dokumentů žalobce hlídce Policie ČR nesdělil kromě výše shrnutého žádné své výhrady, ani jiné skutečnosti, z nichž by plynula v odvolání vylíčená verze skutkového děje, že byl „policistou“ vyzván k předložení dokladů poté, co jej policisté navštívili v místě jeho bydliště cca 10 minut po změření rychlosti vozidla. Stejně tak žalobce postupoval v přestupkovém řízení, kdy se nijak nevyjádřil v řízení v prvním stupni k podkladům rozhodnutí městského úřadu o přestupku. Z obsahu správního spisu ani neplyne, že by do něj žalobce v řízení v prvním stupni nahlížel, přestože mu bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o přestupku ze dne 28. 6. 2024, z něhož plyne, jakého jednání se měl dopustit. Soud má za stěží pochopitelné, pokud by skutečně došlo k žalobcem popisované verzi skutkového děje, že by žalobce v rámci své procesní obrany zůstal zcela pasivní a netrval na písemném zachycení své verze skutkového děje již na místě hlídkou Policie ČR, či tuto verzi neprezentoval již v řízení před městským úřadem.
21. Pokud pak jde o řízení o odvolání proti rozhodnutí o přestupku před žalovaným, žalobce poprvé až v doplnění odvolání uvedl, že *„[p]olicista na mě cca v 8.15 hod. zvonil, když jsem byl doma a chtěl, abych vyšel ven. Když jsem vyšel z domu, policista se mě zeptal, kdo s vozidlem na místo přijel, že mu byla před nějakou dobou změřena rychlost, ale řidiče nedojeli. K tomu jsem mu sdělil, že nevím, k čemu takovou informaci potřebuje a v daný moment ji nechci sdělit, protože nevím, o co se jedná. Policista mě následně vyzval k předložení dokladů a uvedl, že když mu nesdělím, kdo řídil, tak přestupek napíše na mě, protože na místě ztotožnil mě a je mu to jedno. K nahlédnutí ani podepsání mi na místě žádnou písemnost nepředložil, po vypsání formulářů, s jejichž obsahem mě neseznámil, mi vrátil doklady a odjel. Policejní vozidlo mělo za čelním sklem videokameru pořizující záznam. Žádám, aby byl tento videozáznam vyžádán a proveden jako důkaz, jelikož se jedná o naprosto stěžejní důkaz [...] Policie [...] je povinna i videozáznamy uchovat v originálním formátu po dobu 5 let od jejich pořízení; jedná se tak prokazatelně o důkaz existující a snadno dostupný.“*

22. Soud má za to, že žalovaný se s uvedenou argumentací žalobce dostatečně a řádně vypořádal a vysvětlil, proč nevedla k dostatečnému zpochybnění podkladů, z nichž vyplývá, že to byl právě žalobce, který byl jako řidič po naměření rychlosti zastaven hlídkou Policie ČR při řízení vozidla. Závěrům žalovaného o trhlinách ve verzi žalobce a důvodech, pro které verzi žalobce označil za zjevně nevěrohodnou, soud nemá co vytnout. Žalobce důsledně v doplnění odvolání popisoval policistu, který na něj měl zazvonit a měl vyplňovat příslušné formuláře, v mužském rodě. Je proto logické, že žalovaný upozornil na to, že ve skutečnosti výše shrnuté podklady sepisovala policistka. Stejně tak žalovaný uvedl, že žalobce se ani nepokusil vysvětlit proč, pokud vozidlo neřídil a nacházel se u sebe doma, předložil policistům i osvědčení o registraci vozidla. I tomu zdejší soud přisvědčuje a doplňuje, že povinnost předložit při silniční kontrole příslušné doklady (osvědčení o registraci vozidla) jsou ve smyslu silničního zákona povinnosti řidiče. Nedává smysl, že by se žalobce v pozici člověka pobývajícího ve svém domě nijak nebránil podrobit se takové výzvě a že by se po celou dobu jednání s „policistou“, jak je popisuje, nehodlal ani písemně vyjádřit. Pokud by žalobcem zmiňovaný „policista“ skutečně v takovém rozsahu vyfabuloval výše shrnutý obsah podkladů sepsaných policistkou pprap. J., je s podivem, že by se s těmito podklady, které mu údajně „policista“ při návštěvě v místě bydliště nepředložil, žalobce nechtěl seznámit již v přestupkovém řízení v prvním stupni.
23. Soud proto souhlasí se žalovaným, že je zcela nepravděpodobné, že by hlídka Policie ČR po změření rychlosti vozidlo nezastavila, jak plyne z podkladů rozhodnutí, ale naopak by se po lustraci majitele vozidla vydala jej navštívit v místě bydliště a že by od osoby, která by vyšla z obydlí, požadovala doklady, které je povinen při silniční kontrole předložit řidič vozidla (§ 6 odst. 8 zákona o silničním provozu). Na správnost úvah žalovaného nemá žádný vliv, pokud v napadeném rozhodnutí na verzi předestřenou žalobcem reagoval i tak, že popsal, kde se vozidlo v čase 8.04 hod. nacházelo a že jelo směrem od Moravan k Modřicím (tedy vzdalovalo se od bydliště žalobce), tudíž by se podle verze žalobce muselo pravděpodobně otočit, vrátit se k bydlišti žalobce, kde by neznámý řidič zaparkoval a „uprchl“ před hlídkou Policie ČR, která měla k bydlišti žalobce přijet za cca 10 minut po naměření rychlosti. Žalovaný těmito úvahami zjevně hodnotil, zda by tvrzení žalobce v odvolání mohlo být prima vista plauzibilní i s ohledem na místo, kde byla rychlost vozidla změřena a jakým směrem se vozidlo pohybovalo, čemuž nelze nic vytknout.
24. Za této situace soud nemůže přisvědčit ani žalobní námitce, že žalovaný pochybil, pokud nedoplnil dokazování o žalobcem navržený důkaz videozáznamem z videokamery umístěné ve vozidle hlídky Policie ČR.
25. Správní orgán je povinen v přestupkovém řízení provést jen takové důkazy, které povedou k objasnění věci. Jak zdůraznil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, správní orgán není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky řízení provést, je však povinen odůvodnit, proč je neprovede (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48, náleží Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2005, sp. zn. II. ÚS 418/03). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že tomuto požadavku žalovaný dostal, neboť svůj postup odůvodnil tím, že skutkové verzi žalobce z výše shrnutých důvodů neuvěřil. Rozhodnutí žalovaného tudíž není nepřezkoumatelné, přestože závěr žalovaného, že videozáznam z vozidla hlídky Policie ČR neexistuje, není dostatečně podložen. Z obsahu správního spisu ani závěrů žalovaného sice neplyne, zda žalovaný skutečně zjišťoval, jestli ve smyslu § 62 odst. 1 zákona o Policii ČR, podle něhož *může policie, je-li to nezbytné pro plnění jejích úkolů, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné*

záznamy osob a věcí nacházejících se na místech veřejně přístupných a zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu úkonu, existuje videozáznam ze silniční kontroly žalobce, nicméně podstatné je, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že důvodem neprovedení důkazu videozáznamem byla nevěrohodnost tvrzení žalobce, které nebylo sto zpochybnit dostatečně zjištěný skutkový stav, tudíž důvodem neprovedení dalšího dokazování podle představ žalobce byla jeho nadbytečnost.

26. Soud k věci uzavírá, že žalovaný nebyl povinen v posuzovaném případě za daného stavu skutkových zjištění a žalobcem v odvolání předestřené tvrzení doplnit dokazování. Žalobce zjištěný skutkový stav relevantně nezpochybnil, skutkový stav se přitom opíral o dostatečné, obsahově konzistentní podklady ve smyslu judikatury správních soudů, na kterou ve svém rozhodnutí odkázal i žalovaný (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 391/2018-23, či ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21), tedy zejména o *záznam o přestupku* (dokládající čas, místo, výsledek měření a registrační značku vozidla) a o *oznámení přestupku* obsahující údaje o řidiči, jehož přílohu tvoří fotokopie řidičem předložených dokladů (občanský průkaz a osvědčení o registraci vozidla).
27. Z výše uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

28. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží; to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Žalovanému však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. ledna 2026

Kateřina Kopečková
samosoudkyně